

fyldt 68 år, ikke skal svare bunden opsparing, og om frigivelse af indbetalte opsparingsbeløb, når den opsparingspligtige er fyldt 70 år. Samtidig lempedes skalaen for familieforsørgere noget — den skulle efter det oprindelige lovforslag begynde med 100 kr. af 8.000 kr. og gradvis stige til 2.000 kr. af 22.000 kr. og derover — ligesom § 5 undergik en ændring, bl. a. med henblik på at udelukke en almindelig omsætning af udtrukne opsparingsbeviser.

Ved fremsættelsen af lovforslaget anførte *finansministeren* bl. a.:

„Den foreslåede bundne opsparing vil omfatte ca. 1,2 millioner skatteydere og anslås at ville indbringe ca. 675 mill. kr. Dette beløb svarer til det provenutab, der vil fremkomme i skatteåret 1963-64, såfremt indkomstskatten til staten pålignes efter reglerne i forslaget til udskrivningslov i stedet for efter de for skatteåret 1962-63 gældende regler. I øvrigt er den foreslåede bundne opsparing udformet således, at opsparingsbeløbene for forsørgere med skala-indkomster under ca. 25.000 kr. og for ikke-forsørgere med skala-indkomster under ca. 22.000 kr. er af nogenlunde samme størrelsesorden som de skattelettelser, der vil blive tale om efter forslaget til udskrivningslov.“

Forud havde *statsministeren* i en redegørelse for landets økonomiske situation og for den tilstræbte helhedsløsning om det heromhandlede lovforslag bl. a. udtalt:

„I henhold til den aftale, de fire forligspartier traf i juni måned i fjor, skulle der mellem de fire partier finde en forhandling sted vedrørende den økonomiske situation, og ved denne forhandling skulle der tages endelig stilling til, om det var forsvarligt at gennemføre de foreslåede skattelettelser. Det er regeringens opfattelse, at det på baggrund af den alvorlige økonomiske situation ville være rigtigst at udsætte skattelettelserne et år, og at det ville være ønskeligt, om der havde kunnet tilvejebringes enighed mellem de fire partier herom. Den forhandling herom, som forligsbetænkningen af 3. juni 1962 forudsætter, fandt sted i statsministeriet i fredags, den 22. februar. Forhandlingen fik på dette område et klart og utvetydigt resultat, idet både venstre og de konservative erklærede, at disse partier ikke ville medvirke til nogen udsættelse af skattelettelsen — dette uanset de økonomiske forhold, der gør en sådan skattepolitik betænkelig. Herefter må der skaffes dækning på anden måde; finansministeren har fremsat lovforslag om en bunden opsparing for derigennem at tilvejebringe den fornødne dækning for det kommende finansår. Forslaget er udarbejdet på en sådan måde, at de beløb, der skal svares i bunden opsparing af den enkelte skatteyder, stort set svarer til de skattenedsættelser, der opnås ved at gennemføre udskrivningsloven som foreslået. Dette betyder, at skattelettelsen gennemføres, men at den først bliver effektiv, efterhånden som den bundne opsparing frigives, d. v. s. efter lovforslaget i årene 1966 til 1971.“